

Bjørnen, der spreder riskiks, tennissokker og rosiner

Uanset hvor meget man gør rent og rydder op, er det umuligt at følge med, hvis man har en bjørn boende i sin lejlighed.

Hjemme hos os bor der en bjørn. Vi har to stuer, et soveværelse, et børneværelse, et meget stort skab, og hvor i alverden bjørnen opholder sig i løbet af dagen, skal jeg ikke gøre mig klog på, for jeg ser den aldrig nogen af de steder – til gengæld kan jeg hver morgen konstatere, at nu har den været der igen. Fandeme.

Bjørnen roder helt ekstremt meget. Jeg slår benene ud af sengen og bemærker straks, at den i løbet af natten har smidt en hel masse af mit tøj på stolen ovre ved

bordet – kjoler på vrangen, strømpebukser i lange baner, bluser, der er viklet ind i undertrøjer, der er viklet ind i bh'er, der er viklet ind i sig selv.

Under stolen har bjørnen lagt min mands bukser. Ved siden af bukserne har den lagt en T-shirt. Ved siden af T-shirten et par boksershorts. Ved siden af boksershortsene har den med løs hånd spredt en hel masse tennissokker ud over plank gulvet og langt ind under sengen, hvor den også har lagt nogle sutter, Jonathan Franzens nyeste og et større udvalg af min søns duploklodser.

Jeg går ud i stuen. Her har bjørnen også været. På kommoden har den efterladt en pakke vådservietter, et tomt pilleetui, et par svømmebriller, en 2-krone, nogle breve, en bon, en sort tennisstrømpe, en stak reklamer, en ternet blok fyldt med mødekruseduller. Henne på bordet har bjørnen efterladt min mands computertaske, en kvart riskiks, nogle høretelefoner, et

usb-stik, en puslespilsbrik, et nøglekort til NemID, en stak bøger – og sporet efter den fortsætter hen over gulvet, ud i gangen til det store skab, hvor bjørnen tilsyneladende er gået *fuldstændig* amok og har væltet alt vores tøj rundt mellem hinanden, bersærkeragtigt, inden den er fortsat ud i køkkenet, hvor den rundt omkring på gulvet – ud over et større batteri af billedbøger – har lagt nogle skeer, en hel del fladmaste rosiner, noget tyggegummipapir og et større papskilt fra Rynkeby med en abe på, som det – så vidt jeg husker – også var bjørnen, der kom til at tage med sig, da vi forleden var en tur i SuperBest.

På undersiden af spisebordet har bjørnen fordelt noget gammelt havregrød, som man kun kan få af ved at skrabe på det med en kniv, og jeg spekulerer på, om bjørnen ikke har sået køkkenbordet til med papirdynger, computerledninger, lightere, tandbørster, bøger, tyggegum-

miærsker, cigaretpakker, taperuller og farveblyanter, *inden* den har bevæget sig ud i det lille rum med vaskemaskinen. For hold da op. Dét ligner en finale, der vil noget.

BJØRNEN, DER bor hjemme hos os, er helt sindssygt irriterende. Den er totalt respektløs.

Vi støvsuger og rydder op og kommer til bunds i bunker og vasker tøj og fylder opvaskemaskinen og tømmer den igen; vi køber påskeliljer og sætter dem i vaser og skifter sengetøjet, og jeg har slet ikke tal på, hvor mange timer vi bruger om ugen på at samle ting op fra gulvet, der faktisk hører til et andet sted, alligevel er bjørnen 100 procent ligeglad. Der går mindre end et halvt døgn, nogle gange kun tyve minutter, så har den travet hele lejligheden igennem igen og splittet alt fra hinanden.

Jeg kan blive edderspændt på bjørnen.

Jeg spørger mig selv, hvordan mennesker i hvidt tøj af højeste mode egentlig undgår at få deres hjem raseret af en bjørn

champagne i sofaen iført hvidt, nystroget tøj af højeste mode.

Op når jeg så når frem til det lille rum med vaskemaskinen, tager jeg, stadig sammenbidt, ødelæggelserne i øjesyn og konstaterer, at det *simpelthen* må blive en anden dag, at sporene efter bjørnen bli-

fuldstændig rødglødende. Når jeg vader rundt i dens fodspor, sker det tit, at jeg har helt stramme kæber og kun kan sige ord med én stavelse. Det er bjørnens skyld, at vi skal bruge tid på at rydde op i stedet for at gå en tur i Søndermarken. Eller skrive en roman. Eller sidde og drikke

ver slettet derude, hvorefter jeg spørger mig selv, hvordan mennesker i hvidt tøj af højeste mode egentlig undgår at få deres hjem raseret af en bjørn.

Har de en bjørnefælde, vi andre ikke kender til?

Kan man købe den i Silvan?

MIN MAND mener i øvrigt, at bjørnen er skyld i mere end roderiet. Han siger, det også må være den, der hver nat efterlader en lort i hans mund, så han vågner op med en ånde af en ganske særlig bakterielogisk kaliber.

Men dét synes jeg alligevel er for meget at give bjørnen skylden for.

Hvem siger, det ikke kan være ræven? Når nu den alligevel også er i lejligheden? På sin tur rundt for at placere små bomber i form af eksorbitante regninger inde mellem alle de papirstakke, som bjørnen efterlader sig?

kultur@pol.dk